

Revistă săptămânală de teatru. Numărul 456, 25 iunie

Editorial	Interviu	Despre dans...	Opinii	Cronică	Carte de teatru	Remember	În lume	Reportaj	Muzici și muze	Studii	Special
-----------	----------	----------------	--------	---------	-----------------	----------	---------	----------	----------------	--------	---------

Home ▶ Portret ▶ Olga Tudorache, povestea unei vieți Olga Tudorache, povestea unei vieți

Portret Dana Ionescu 07/08/2018 2

Numărul 414, Olga Tudorache

Like Share 885 people like this. Be the first of your friends.

Se numără printre creatorii asociați, oriunde și oricând, numai cu superlative, într-o țară în care admirația, de orice fel, nu o întâlnești la fiecare colț de stradă. Portretul ei îți scapă printre amintiri personale, de spectator și telespectator, memorări ale colegilor și studenților, informații din toate sursele. Arta ei nu poate fi cuprinsă în nicio definiție, nu poate fi explicată și în niciun caz nu poate fi descrisă. Așa cum și-a dorit, în îndelung exersata ei modestie, actrița Olga Tudorache este undeva printre personajele ei. Dacă vrei s-o descoperi, poți să-i cauți urmele în memorie.

Mai întâi, s-ar putea să-ți vină în minte o voce, nu un chip. Un glas aspru, în care simți ironia, chiar dacă nu ești atent. După aceea e foarte posibil să ți se arate niște ochi dați peste cap – a exasperare, a plictis și, din nou, a ironie –, într-o complicitate tacită cu tine, spectatorul, sau, în cazul meu, telespectatorul. Căci acolo cred că am văzut-o prima dată pe Olga Tudorache, în cutia numită televizor, care ne aducea în casă, în fiecare seară de luni, un fel de spune povești care se cheamă „teatru” și care mi-a adus-o pentru prima dată în fața ochilor și pe irezistibila Fräulein din „Gaițele” lui Alexandru Kirițescu. Iată primul personaj cu care o asociez *pour toujours*, primul personaj de la care a început, într-o seară, în fața televizorului, descoperirea unui copil. De atunci, „copilul” a crescut și a continuat să audă cuvintele sacrosancte: „marea doamnă a teatrului românesc”, „personalitate de prim-rang” și, desigur, „monstru sacru”. Cuvinte pe care, avea să afle el mai târziu, Olga Tudorache le detesta cu sinceritate și constanță!

Cu sinceritatea și cu constanța cu care își făcuse un fel de profesie de credință din a sta cât mai departe de ceremonii și ceremonial, de encomioane, de limba de lemn a elogiilor oficiale și publice. Cu sinceritatea și constanța cu care își urmase drumul în teatru, întreținând cu el o intensă, nemărturisită relație *love-hate*, lăsându-se provocată de el și mai ales provocându-l ea pe el. Cu sinceritatea și cu constanța cu care a stat departe de necruțătorul ochi public în afara scenei.

Caută ...

Eveniment la zi

OUĂLE GRIVIȚA 53 intră în licitație la Artmark
 26/06/2019 0

Lumea se mișcă prin emoție – Festivalul Internațional al Școlilor de Teatru
 20/06/2019 0

Ce vedem la Festivalul Internațional de Teatru „Miturile cetății” de la Constanța
 19/06/2019 0

Pippo Delbono și Monique Borie își lansează cărțile la FITS
 17/06/2019 0

„Roma Armee”, de la Berlin la București
 12/06/2019 0

Film Corner

Despre dragoste și rock'n'roll în noaptea comunistă

La începutul fiecărei luni, revista Yorick vă propune, în „Film Corner”, o discuție despre cele mai relevante filme și evenimente cinematografice ale momentului. S-au scris pagini întregi despre Kirill Serebrennikov, s-au făcut demonstrații pentru el, artiștii din toată lumea au protestat față de arestul lui la domiciliu care s-ar fi întemeiat, pare-se, pe motive politice [...]

Book Corner

Pentru iubitorii de biografii, Olga Tudorache poate fi un caz extraordinar. Poate mai ales pentru iubitorii de biografii imaginare, căci povestea actriței abundă în spații goale pentru ochiul străin, care încearcă să o recompună acum din exterior. Timiditatea ascunsă sub fațada cinică, disciplina autoimpusă încă din vremea studenției, de la drasticele exerciții de dicție făcute sub îndrumarea Marioarei Voiculescu, rigoarea pentru care are un adevărat cult, format tot în anii începutului, și ironia aceea salvatoare în situațiile cele mai dramatice, fie artistice, fie biografice, îmbrăcând frecvent forma autoironiei, spiritul reflexiv și mai ales cel dubitativ sunt constante care au transformat-o pe Olga Tudorache într-o actriță redutabilă, cu un parcurs la cel mai înalt nivel în mai multe epoci.

Această carieră care nu a cunoscut insuccesul sau mediocritatea a început devreme. Dar cine fusese Olga Tudorache înainte? O fată născută la Oituz, cu o copilărie care ar putea fi premisa unui film de ecou: vârsta de aur s-a petrecut în casa parohială construită de bunicul, preot, absența tatălui, pilot dispărut într-un accident de avion, războiul și adăpostul de la o mănăstire de maici, găsit împreună cu mama, vacanțele de pe Valea Troțușului, prima iubire tragică. Adolescența care descoperă teatrul sau, mai bine zis, e sedusă de forța lui avea la activ toate aceste experiențe.

În 1951, exact la jumătatea secolului trecut, când a absolvit Institutul de Teatru, a și devenit actriță profesionistă la Teatrul Tineretului din București, unde a jucat până în 1966, când teatrul a fuzionat cu Teatrul Nottara. La noul teatru, Teatrul Mic, a rămas angajată până în 1978. Cum au fost acești douăzeci și cinci de ani? Plini, intenși, solicitanți pentru actrița care cere mult de la ea însăși, de la partenerii de scenă și de la cei din jur în general. „Actorul, chiar dacă nu are la activul său o experiență bogată, trebuie să se simtă mereu ca la primul rol, să aibă starea de spirit a unui ucenic. Actoria e o meserie de disciplină. Ca milităria. Trebuie să faci un lucru atunci când ți se cere. Fără talent, nu ajungi la meseria de actor, fără disciplină, nu poți s-o practici”, explica Olga Tudorache peste ani, după ce se impusese și ca pedagog de rară vocație.

În spiritul declarat al acestei „militării” care este actoria făcuse zeci de roluri, creându-și un repertoriu de invidiat, în care se întâlneau personaje din Shakespeare, Caragiale sau Ionesco, precum și roluri din dramaturgia sovietică impusă de vremuri. La Teatrul Mic, cu a cărui glorie apusă numele ei va rămâne întotdeauna asociat, a cunoscut ea însăși gloria, reușind creații intrate în istoria teatrului, creații de neuitat din timpul în care coziile de la casa de bilete ajungeau până pe stradă. Fenomenală, fabuloasă, unică – spun la unison cei care au văzut-o jucând, ca și cei care i-au fost colegi sau studenți. Molière, Ibsen, Cehov, Shaw, Giroudoux, Miller – iată câțiva dintre dramaturgii în scrierile cărora și-a găsi personaje consistente, pe care le-a adus în fața publicului în chip desăvârșit și inimitabil, susțin contemporanii. Posesoare a artei secrete de a exprima lacrima și zâmbetul în același timp, stările de trecere, sentimentele pe muchie de cuțit, ambiguitatea aceea care salvează tragedia de patos și comedia de frivol, Olga Tudorache a fascinat și, prin forța și talentul ei, a înspăimântat cu siguranță. Dintre spectacolele în care a jucat înainte de 1989, trebuie amintite „Nebuna din Chaillot” de Jean Giroudoux, „Înainte pensionării” de Thomas Bernhard, „Efectul razelor gamma asupra anemonelor” de Paul Zindel, „Profesiunea doamnei Warren” de G.B. Shaw, „Fluturi... fluturi” de Aldo Nicolaj, „Noapte bună, mamă!” de Marsha Norman. Și în teatrul de televiziune realizase la momentul acela compoziții remarcabile, care-i pun în evidență personalitatea greu de definit. Telespectatorii o țin minte foarte bine din „Nuntă însângărată” și „Casa Bernardei Alba” de F.G. Lorca, „Vlaicu Vodă” de Al. Davila, „Neînțelegerea” de A. Camus, „Galy Gay” de B. Brecht, „Năpasta” de I.L. Caragiale, „Macbeth” de W. Shakespeare sau „Hedda Gabler” de H. Ibsen. Chipul acela mereu auster, dar și mai mereu complice cu publicul, cu o privire în care se aprinde mereu o scânteie jucăușă, a străbătut câteva decenii. Iar adevărul stă, și în cazul ei, ascuns: dincolo de partiturile tragice, e dragostea actriței pentru comedie, dincolo de prestațiile riguroase stă plăcerea de a se juca, dincolo de minuțiozitatea consolidată prin meșteșug se află o spontaneitate și un talent puternice.

Marina Abramović și demonii ei

La începutul fiecărei luni, revista Yorick vă propune în „Book Corner” o discuție despre cărți de rezonanță, volume de ficțiune și lucrări de nonficțiune, recent apărute în România. Acasă, la Belgrad, totul e invers: când nu e liniște mormântală, părinții își aruncă farfuriile în cap. Chiar dacă nu-i lipsește nimic, ea nu primește niciodată nimic [...]

Life Story Corner

Peggy Guggenheim și „Arta acestui secol”

„Bineînțeles, toată lumea din Paris știa că ieșisem la cumpărături și, bănuiesc că din cauza războiului, erau mai nerăbdători ca oricând să vândă tablouri. Eram vânată fără milă. Telefonul meu suna toată ziua și oamenii îmi aduceau tablouri chiar și la pat, dimineața, înainte să mă trezesc.” De-abia acum Peggy devine un colecționar de artă [...]

Întrebarea săptămânii

Care este cel mai bun spectacol al anului 2018?

- "Zbor deasupra unui cuib de cuci", regia Victor Ioan Frunză
- "Coriolanus", regia Alexandru Darie
- "Pădurea spânzuraților", regia Radu Afrim
- "Pescărușul", regia Andrei Șerban
- "Colivia cu nebune", regia Victor Ioan Frunză
- "Povestea prințesei deocheate", regia Silviu Purcărete
- "Constelații", regia Radu Iacoban
- "Un tramvai numit dorință", regia Claudiu Goga
- "Neguțătorul din Veneția", regia Tompa Gabor
- "Moliere/ Ereilom", regia Roman Feodori

Toate acestea s-au rafinat, dobândind multe nuanțe, și grație acelei omniprezente priviri ironice care a făcut din Olga Tudorache un pedagog de legendă, venit în fața studenților pentru prima dată în 1976 și ridicat foarte repede la statutul de „legendă vie”. În aproape un sfert de secol de profesorat, a creat individualități, a domolit rebeli, dar numai atât cât să-i facă să-și găsească vocea proprie, a provocat timizi, dar numai atât cât să-i scoată din carapace, a propovăduit disciplina și generozitatea, primordiale în actorie, cu o remarcabilă rezistență.

Convinsă că scena este spațiul căruia i-a fost destinată, că arta vie a teatrului, care cere răbdare, o atenție deosebită la nuanțe și o capacitate anume de a spune adevărul, este mai solicitantă decât filmul, de care s-a lăsat tentată, dar care nu a convins-o până la capăt, nu a oferit niciodată „rețete” de succes și niciodată n-a recomandat „căi bătute” în carieră. Dimpotrivă. În articolul „Actorul – creatorul timpului său”, publicat în revista *Teatrul*, în numărul din 4 aprilie 1980, actrița scria: „ (...) actorul este o prezență dublă (ca și spectatorul, de altfel, pe durata reprezentației) sau, mai exact, o prezență constituită simultan în timpul obiectiv, arătat de ceasornic, și în cel subiectiv, măsurat de ritmul acțiunii lui, timp care poate fi comprimat sau dilatat față de cel real. Nenumărați sunt aceia care povestesc că Stanislavski obișnuia să-i privească stăruitor pe actori la ieșirea din scenă, pentru a putea contempla momentul în care în ei se îmbinau două personalități: aceea a actorului-actor și aceea a actorului-rol. Personal, am convingerea că ochiul maestrului mai sesiza ceva: „schimbarea vitezelor”, dacă îmi este îngăduit să mă exprim astfel, adică trecerea, aș spune chiar căderea, din timpul subiectiv în cel obiectiv. Legat de aceasta, am putea cita tema noastră și *ad litteram*: actorul creator al timpului său, adică acel care-și creează singur timpul în care se mișcă, măsurându-l cu pulsul propriei sale mișcări”.

Și cu pulsul propriei sale mișcări și-a măsurat Olga Tudorache timpul în care s-a mișcat, timpul pe care, parafrazând-o pe ea însăși, și l-a creat, un timp alcătuit din muulte clipe care nu sunt la fel. Iar muulte distincții, premii și medalii care i s-au conferit de-a lungul anilor îi stârnesc, nu ne îndoim, zâmbetul acela jucăuș în care se citește atâta ironie sănătoasă. Printre personajele ei, între spiritul lucid și iubirea pentru umor, ca o cuceritoare „Regină mamă”, Olga Tudorache e atât de aproape, și totuși atât de departe. Asemenea valorilor general recunoscute, „clasicizate”, despre care s-a spus tot, dar despre care întotdeauna rămâne ceva nespus.

Print

View Results

VOTE

Yorick studențesc

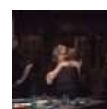
Mihai Călin: „Încerc să trag frâna de mână când este vorba de laude, fiindcă știu cât de greu este să faci un lucru foarte, foarte bun”

18/06/2019 0

Fiecare își scrie poezia propriei vieți

14/05/2019 0

O familie ca multe altele

27/02/2019 0

Comentarii recente

- oana pella on „Hamlet-ul lui Dodin”: teatru pentru minte
- Blanca Doba: Cred enorm în disciplină, dedicare, implicare și muncă | Zaina on Blanca Doba: Cred enorm în disciplină, dedicare, implicare și muncă
- Vlad Emanuel on Cât de tineri trebuie să fie tinerii regizori?
- Imecs-Magdó Levente on Să ne cultivăm grădinile!
- Ștefan Hagimă on Cât de tineri trebuie să fie tinerii regizori?

2 COMENTARII

10/10/2017 Violeta

Parfum de anemone,craite,regina noptii in aer?Daca simtul meu olfactiv nu ma inseala acest parfum rar si deosebit il asimilez astazi D.nei Olga Tudorache.

Am avut senzatia cu ani in urma cand am vazut-o pe scena pe D.na Olga Tudorache, ca ma cuprindea nedumerirea impreuna cu o curiozitate infantila in a deslusi magia de care era invaluit orice personaj interpretat de Domnia sa.Am inteles imediat ca reprezinta o personalitate teatrala puternica, in contradictie cu o sensibilitate marcanta, care te invita numai in a o descoperi si a o intelege.O actrita invaluita initial de un miraj personal, reprezinta si astazi o emotie cu care teatrul romanesc se poate numi binecuvantat.

Prima mea "intalnire" cu D.na Olga Tudorache a fost la Teatrul Mic cu piesa Efectul razelor gama asupra anemonei.De aceea imi aduc aminte o determinata si protectiva Beatrice in blue jeans,o extravaganta si in acelasi timp realista contesa Aurelie pe terasa bistroului din cartierul Chaillot,pe vaduva de consilier Maria Voinitkaia in Unchiul Vanea (fie binevenita si astazi acea dramaturgie rusa cu care am crescut in vremuri trecute).La teatrul Giulesti imi rasuna in memorie vocea d.nei Olga Tudorache in: Sa nu iti faci pravalie cu scara de Eugen Barbu